

ЧУЖДО ВЛИЯНИЕ

Джил Хатауей

Превод Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Impostor*
Copyright © 2013 by Jill Hathaway
Published by arrangement with Rights People, London

Превод Елка Виденова
Редактор Боряна Стоянова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2013
ISBN 978-954-27-0960-2

ПЪРВА ГЛАВА

Сънят винаги се развива по един и същи начин.

Седя до шофьорското място, колата лети по междушатската магистрала. Миризмата на бензин щипе ноздрите ми. Устните ми се движат, чувам звука, но думите ми са напълно лишени от смисъл.

И знам какво следва, но съм безсилна да го предотвратя.

Зад волана седи жената с бялата коса и мъртвите очи. Не спира да се смее. Опитвам се да ѝ кажа да спре, че ще ни убие, но думите излизат от устата ми отзад напред, обърнати обратно, и тя се залива от смях. Обръща се към мен и от устата ѝ плъват червеи и паяци. Това така ме стряска, че за миг почти забравям...

Че ще умрем.

Чува се стържещ звук и двете едновременно се вторачваме през предното стъкло. Шосето завива наляво, но колата продължава да се носи напред, излитаме от шосето, фаровете осветяват редица след редица царевични стебла.

И от нищото пред нас изскача дърво.

Ушите ми забучават от писъците, но не мога да ги затисна с длани, понеже стискам пластмасовото шише с бензина.

Експлозия, светлина, горещина.

И вече ни няма.

Събуждам се с изтръпнали крайници в моята стая. Ус-

тата ми зее отворена, но няма как да разбере дали писъците са останали в съня или са ме последвали в притъмнената стая. После вратата се открява и Мати, сестра ми, пристъпва безшумно в стаята, така че явно съм я събудила. Баща ми, детски хирург, на когото утре предстои важна операция, явно снощи си е легнал с тапи за уши. Поне него не събудих.

Мати дръпва завивките и аз се отмествам да ѝ направя място.

– Пак същият ли? – прошепва и аз извърщам глава и се втренчвам в тавана. Мати знае, че сънувам смъртта на Зейн, но не знае, че в съня умиращата съм аз. Че бях с него, когато полудялата му майка удари колата и уби и двамата им на място. Че бях... в тялото му.

Няма име за това, което съм, което умея да правя. Поне доколкото знам. В нощта, в която Зейн загина, се бях вмъкнала в съзнанието му по същия начин, по който безброй други пъти съм се плъзвала в съзнанието на други хора, щом докосна нещо, върху което са оставили емоционален отпечатък. Но в онази нощ умишлено се опитвах да се вмъкна в мислите му, за да открия изчезналата Мати, затова използвах една от любимите му книги на Фицджералд. Хората често оставят по нещичко от себе си върху неодушевени предмети – бижута, дрехи, мебели, пари. Зависи какво е попаднало между пръстите им в миг на силна емоция.

Като по-малка не умеех такива неща. Всъщност, преди да стана на единайсет, си бях съвсем нормална. Тогава за първи път се плъзнах в чуждо съзнание. Помня случката ясно – канех се да се възползвам от факта, че Били Морган е извън класната стая и да скрия несесера му с емблемата на „Къбс“¹ зад бюрото на учителката, но в следващия миг се озовах надвесена над писоара в мъжката тоалетна. Преживяването бе крайно травматизиращо. Оттогава всеки път, когато докосна вещь, върху която някой е оставил

¹ Американски бейзбол отбор. – Б.ред.

емоционален отпечатък, неволно се плъзвам в съзнанието му. Понякога успявам да го предотвратя, като дъвча кофенинови таблетки, за да се задържа будна и съсредоточена, но в повечето случаи не мога да го контролирам. Едва през последната година се научих да управлявам силата си. Но въпреки това има моменти, когато съм твърде уморена или разконцентрирана, и тогава не успявам да го спра.

Но Мати не знае за това. Знае единствено, че първата ми истинска любов загина в ужасна автомобилна катастрофа преди шест месеца и че продължава да навещава сънищата ми. Сега тя ме прегръща през раменете. Уви, наясно е, че сънищата имат способността да превземат съзнанието ти и да преливат в реалността. Нали изгуби двете си най-добри приятелки горе-долу по същото време, когато загина Зейн – едната бе убита, а другата се самоуби. Предполагам, че и в нейните сънища се лее точно толкова кръв, колкото и в моите.

– Три и половина е – казвам, поглеждайки будилника. – Дай да се опитаме да поспим.

Мати кима, клепачите ѝ вече се затварят. Гледам я как се унася, после се обръщам настрани и се зазяпвам през прозореца. Понякога виждам лицето на мама в блясъка на луната, но не и тази нощ. Облаците са твърде плътни.

Миризмата на бекон ме изтръгва от неспокойния сън. Баща ми явно е станал рано-рано, за да ни приготви закуска, преди да тръгне за болницата. Поглеждам часовника. Още няма шест. Мати спи с широко отворена уста и от време на време прохърква като скимтящо кученце. Измъквам се внимателно от леглото и изключвам будилника.

Долу баща ми стои пред кухненския плот с гръб към мен. Тъмната му коса стърчи рошава като на малко момче. И макар да е правил омлет по денвърски достатъчно пъти, та да може да изрецитира рецептата отзад напред, пръстът му лекичко следи редовете в оранжевата готварска книга, отворена на плота.

Книгата на мама.

Връщам се обратно в коридора, после тръгвам отново към кухнята, влачейки шумно крака, за да ме чуе. Когато влизам, виждам, че е затворил книгата и я е върнал на мястото ѝ между зехтина и бурканчетата с екзотични подправки.

– Добро утро – прогърмява гласът му. – Как спа, Вий?

Бих могла да му разкажа за кошмарите, но не искам да го тревожа точно преди операцията. Съзнанието му трябва да е бистро, когато оперира деца. Да е в състояние да забрави всичко, включително собствените си момичета у дома.

– Добре – отвръщам, после дръпвам късче бекон, сложено да изстива върху пласт кухненска хартия, и го пъхам в устата си. Хрупкавото месо се разтапя с възхитителен солен вкус върху езика ми. – Ммм – измърморвам и си взимам още едно парченце.

– Мати будна ли е?

– Ъм, не още – казвам. – Ще ида да я вдигна.

Качвам се горе и размахвам късче бекон под носа на Мати. Тя сбръчква чело и завърта глава наляво-надясно. После отваря едно око.

– Много си жестока, да знаеш. Сънувах, че се натискам с капитан Джак и изведнъж езикът му се превърна в парче бекон.

Разсмивам се и пъхам бекона в устата си.

– Че какво лошо има? Така хем се целуваш с Джони Деп, хем си хапваш бекон.

Тя мята една възглавница към мен.

– Отвратително.

Когато сядаме на масата, още се кикотим. Баща ми слага три подложки, три чинии, три чаши. От много отдавна вече не сме четирима. И вече почти не ме боли, когато погледна стола до прозореца – онзи, на който тя седеше навремето.

– Какво ще оперираш днес, татко? – пита Мати, макар да

знае, че предпочитам да не слушам за операции на масата, особено когато дъвча бекон. После ми изплезва оплескан с яйце език и ми става ясно, че ми връща за проваления сън.

– Полидактилия² – отвърща баща ми. И като вижда неразбиращите ни изражения, пояснява: – Момиченцето се е родило с шести пръст на дясната ръка. Днес трябва да отстраня излишния.

Слагам вилицата си на масата.

– Опитях се обясня на родителите, че ще е най-добре да изчакат да порасне малко – продължава баща ми. – Но не им се иска да живее с дефект. А и мога ли да ги виня? В нашето общество никак...

– Значи родителите са готови да поемат риска от операцията, само и само да махнат някакъв си пръст? – Явно и Мати е шокирана като мен.

Струва ми се ужасно да срежат бебето, просто за да пасне в калъпа, възприет от обществото. И понеже родителите ѝ не се чувстват комфортно с външния ѝ вид, ще я принудят да влезе в нормата. Интересно какво щеше да се случи, ако някой бе разбрал, че ще мога да се плъзвам в чужди тела, преди още да се родя? Дали родителите ми щяха да решат, че съм непоправимо увредена? И ако имаше вариант да ме оперират, за да си бъда нормална, дали щяха да поискат такава операция? Подозирам, че мама не би се съгласила, понеже си мисля, че и тя е имала същата способност. Най-редовно припаднаше. Обзалагам се, че и тя като мен се е оказвала всмукана в главите на другите, в живота на другите. Жалко, че си отиде, преди да мога да я попитам. Сега няма как да разбере. Всеки път, когато повдигна темата пред баща ми, той мигом заговаря за друго.

Той не вярва, че съм в състояние да се вмъквам в чуждо съзнание. Опитях се да му кажа още в началото, когато всичко започна, но той ме прати на психолог, който заяви, че се опитвам да привлека внимание след смъртта на мама. Старая се да му простя за това, задето реши, че лъжа, заде-

² Наличност на повече от пет пръста на ръката или крака. – Б.ред.

то ме отблъсна, когато имах най-голяма нужда от него. Но понякога гневът все пак се надига и имам потребност да поставя известна дистанция помежду ни.

– Родителите предпочитат да елиминират проблема, преди момиченцето да стане достатъчно голямо, че да си спомня – обяснява баща ми.

– Отивам да се къпя – казвам и бутам стола назад.

И двамата ме гледат как взимам чинията и чашата, изплаквам ги и ги пъхам в миялната, а после тръгвам с натезали крака към горния етаж. Безсънната нощ започва да ми тежи и копнея да се пъхна обратно в леглото.

Но Ролинс, най-добрият ми приятел, ще пристигне след половин час и това донякъде ми ободрява. Той винаги знае как да ме разведри.

– Ужасно изглеждаш – възкликва Ролинс, когато отворя вратата на стария му сребрист таурус и се пъхам вътре. Подава ми стиропорена чашка с кафе. – Безкофеиново – казва. – Както поръча. Не знам как я пиеш тая гадост.

Отпивам глътка от димящата течност и вдигам среден пръст.

– Простете, моля, но напоследък хич не мога да спя. Реших, че няма да е зле да намалая кофеина.

Лицето му добива сериозно изражение.

– Пак онези сънища, а?

За разлика от Мати Ролинс е наясно какво всъщност се случва в сънищата ми. Че съвсем буквално преживявам смъртта на Зейн отново и отново. И знае колко е мъчително.

– Аха – отвърщам и отпивам отново. – Възможно най-ярки и цветни.

– По дяволите, Вий. Съжалявам.

В този момент се отваря задната врата и Мати се мята вътре. Колата се изпълва с миризмата на прекалено сладникавия ѝ парфюм и направо ми прилошава.

– За бога, Мати. Да не си изляла цялото шише?

– Хей – сопва ми се тя. – Някой се беше барикадирал в банята тая сутрин, така че не ми остана време да си измия косата. Имаш ли представа кой може да е бил?

Поглеждам я виновно. Май между шампоана и балсама нещо позадряхах. Мати ме бе събудила с думкане по вратата и кръсъци, че ще се напишка, ако не отворя веднага. Едва я укротих, и то само защото ѝ дадох да облече черния ми пуловер с голямото кръгло деколте.

– Извинявай – измърморвам.

Ролинс дава на задна и излиза от алеята.

Погледът ми подскача от къща на къща, от моравя на моравя, докато колата минава през квартала, а после се насочва към училището. Няма ги листата, които изпъстриха моравата преди месеци, когато бях влюбена в Зейн. Снегът дойде и си отиде и сега тревата свенливо, по априлски, зеленее, а цветята се мъчат да си пробият път към слънцето. Не очаквах, че ще ми е нужно толкова време, за да простя на Зейн за предателството – задето бе знаел, че майка му иска да си отмъсти на семейството ми, и въпреки това ѝ бе позволил да задвижи гнусния си план, дори и след като се влюби в мен. Понякога се чудя дали наистина ме е обичал. И дали онова, което изпитвах към него, е било истинска любов. Става ми тъжно при мисълта, че може би наистина е било това. Винаги съм вярвала, че любовта е нещо чисто, градивно, а онова между нас със Зейн се бе оказало прогнило отвътре.

Гласът на Ролинс прекъсва мислите ми, връща ме към настоящето. Пуснал е „Ъ Пърфект Съркъл“³ на плейъра и вратите и подът на колата буквално вибрират.

– Изобщо чу ли какво ти казах?

– Извинявай. Какво? Нещо за радиото ли спомена?

– Спечелих стажа – повтаря Ролинс въодушевен. – Онзи в Кей Ар Ен Кей, университетската станция, сещаш ли се? Искат ме от десет до два вторник и четвъртък вечер. Идеално е, защото ще мога... – Той млъква насред изречението

³ Американска рок/метъл група. – Б.ред.

и хвърля поглед към Мати в огледалото за обратно виждане.

Знам защо така рязко млъкна – за малко да изгърси голямата си тайна: че се налага да се грижи за майка си всяка вечер, да ѝ готви, да я къпе, дори да я слага да спи. Но излишно се стряска. Крадешком поглеждам назад. Мати е напълно погълната от телефона си, вероятно пише съобщение на Реджина, деветокласничката от отбора на мажоретките, с която се сближи през последните два-три месеца.

Ролинс продължава:

– А през почивните дни ще мога да си работя във „Винаги винил“.

– Супер – казвам.

– Аха. Започвам довечера. Нали ще ме слушаш?

– Естествено – отвръщам. – Няма да е зле да имаш поне един слушател в дебютната си вечер, нали така?

Ролинс се пресяга и шеговито ме тупва по рамото. Разтривам мястото с престорена болка и се нацупвам, уж ме боли. Очите ни се срещат и се надявам да му е ясно, че въпреки шегата бих направила всичко за него. Откакто ме спаси от пожар миналата есен и ми призна за чувствата си, между нас нещо расте. Но и двамата се страхуваме да разсъждаваме в тази посока от страх да не съсипем приятелството си. А и след като връзката ми със Зейн приключи така злополучно, честно казано, не съм съвсем сигурна, че мога да понеса пак да ми разбият сърцето.

Спираме на паркинга пред училището и Мати изскача от колата в мига, в който Ролинс изгася двигателя. Откакто най-добрите ѝ приятелки загинаха, прекарва повече време с мен и Ролинс, но в училище предпочита да се движи с останалите мажоретки. А и дружинката им е още по-сплотена, след като загубиха две момичета от редиците си, сякаш отчаяно се борят да си възвърнат някакво усещане за нормалност през тази безумна година.

Мятам раницата на рамо и тръгвам след Ролинс през

паркинга. Но когато влизам в сградата, замръзвам на място. Обстановката е напълно различна от вчера на тръгване. Навсякъде висят розови и златни гирлянди. Пред централния вход е опъната дълга правоъгълна сгъваема маса. И тя е украсена със златна хартия и розови балони. А над всичко това виси плакат с надпис: **НАБЛИЖАВА НАЙ-ВАЖНОТО СЪБИТИЕ НА ГОДИНАТА! КУПЕТЕ СИ БИЛЕТИ ЗА ГОДИШНИЯ БАЛ!**

Отврат. Съвсем бях забравила.

Снощи Мати не спря да повтаря, че днес започва продажбата на билетите. И весеше нос, понеже беше сигурна, че никой няма да я покани, което е напълно абсурдно, понеже не само е едно от най-харесваните момичета в девети клас, но и всички деветокласници са влюбени в нея. Има лъскавата златиста коса на мама и яносини очи. Класическа кукленска хубост.

И аз бях като нея навремето – наивна и убедена, че най-важното е да съм харесвана, разчитах на външността си, за да привличам внимание. Но във втората ми година в гимназията се случи нещо, което напълно обърна представата ми за популярните хлапета в училище.

Скот Бекър, най-готиното момче в класа, ме покани на първия бал за годината. Най-добрата ми приятелка по онова време, Саманта Филипс, здравата бе хлътнала по него, но аз въпреки това приех поканата му. Вечерта започна прекрасно, но по едно време усетих, че ми прилошава на дансинга. И когато Скот предложи да поседна за малко, кимнах в съгласие. Но вместо към пейките Скот ме повлече по стълбите към мъжката съблекалня, а аз загубих съзнание още по пътя. Когато се свестих, установих първо, че полата ми е запретната нагоре, и второ, че Ролинс бяхти Скот в лицето. Така и не разбрах какво точно ми е направил Скот, докато съм лежала в несвяст, но като че ли се досещам.

След тоя случай „приятелките“ ми ме отлъчиха от редиците си. Саманта пусна слуха, че съм направила френ-

ска на Скот (по прякор Скоч, понеже повърна на дансинга) в съблекалнята. Мажоретките спряха да ми говорят, така че се отписах от отбора. В знак на предизвикателство си боядисах косата розова. Така поне имах чувството, че аз отхвърлям другите, а не те мен.

След време си върнах предишния цвят, така че сега е същият като на сестра ми. Дори разменям по някоя и друга дума с мажоретките. Но вече е друго. Щом веднъж надникнах зад кулисите, вече нямаше връщане назад, нямаше как да продължа да се заблуждавам, че тия хора заслужават вниманието ми. Но Ролинс бе до мен през цялото време. До ден-днешен.

– О, Вий, виж само! Наближава най-важното събитие на годината! – Той стисва ръката ми в престолено вълнение.

– Какво щастие – казвам и лицето ми се изкривява в гримаса.

Изненадана съм от дългата опашка ученици, които шумно се редят за билети. Мислех, че повечето хора ще се сетят за бала и за евентуален партньор едва в последния момент. Но като ги гледам как си шушукат с пригответените пари, ми хрумва, че вероятно чакат тая тъпа вечер от цели седмици, ако не и месеци.

Бал.

Отврат.

Каня се да подмина масата и да си ида при шкафчето, но един познат глас ме кара да замръзна на място.

Скоч Бекър.

Привел се е над масата и гледа похотливо към Саманта Филипс, която надзирава касата.

– Хей, Сам. Искаш ли да дойдеш с мен на бала? Пригответил съм ти нещо далеч по-хубаво от букетче виолетки. – Той се хваща за чатала и приятелчетата му от отбора прихват да се смеят.

Саманта прави отвратена физиономия.

– Дръж си го в гащите, Скоч.

– Ако размислиш, ми кажи – провлачва Скоч, обръща

се и ненадейно се блъсва в мен.

Дъхът му мирише, все едно е ял кифла с лук за закуска. Или е забравил да си измие зъбите. Стомахът ми се обръща.

– Хей, Вий, остави ме на мира най-после – процежда той с гадна усмивчица. – Вече ти дадох един шанс.

– Да ти го начукам – изсъскам.

– Ще ти се – отвърща Скоч. Приятелчетата му се разхилват.

Усещам ръката на Ролинс на кръста си. Привежда се и прошепва в ухото ми:

– Давай, Вий. Да вървим.

Оставям го да ме изведе от тълпата подхилващи се фуболистчета.

– Задник – чувам го да мърмори, докато се отдалечаваме.

Прочетохте ли първата книга,
проследяваща необичайните събития
в живота на Вий Бел?
„Чужди очи“ поставя началото
на планираната поредица
на Джил Хатауей и ще ви плени
с увлекателния си и динамичен сюжет,
умела комбинация между драма и
трилър, мистерия и романс.
Убедете се сами!

* * *

Силвия Бел, или Вий, както всички я наричат, не може да се примири с факта, че страда от нарколепсия. Но смущаващото ѝ състояние не я притеснява чак толкова, колкото това, което ѝ се случва по време на пристъпите. Когато Вий изпадне в безсъзнание, тя всъщност се вмъква в нечие чуждо съзнание и вижда света през чужди очи. Тя влиза в ума на сестра си Мати, която преписва на тест по математика, и в този на неин учител, скрил се, за да пие, преди влизане в клас. Вий научава и най-лошото за предполагаема „приятелка“, когато се плъзва в ума ѝ по време на училищни танци. Но нищо не може да я подготви за това, което се случва една октомврийска вечер и я изправя пред най-големия ужас в живота ѝ. Вий влиза в ума на непознат, държаш кървав нож над безжизненото тяло на нейна съученичка. Не след дълго още едно момиче е открито мъртво и Вий си дава сметка, че някой избива приятелките на сестра ѝ Мати. Внезапно всички са заподозрени и момичето се оказва оплетено в ужасяваща мрежа от тайни, лъжи и опасност. Сега Вий трябва да намери начин да разкрие убицеца, преди той да набележи новата си жертва. И да приеме реалността, че не може да се довери на никого, нито дори на семейството и приятелите, които мисли, че познава. Защото дори да разкрие тайната си, дали някой ще ѝ повярва? А и как да разбере през чий очи е гледала онази нош? Отговорите ще научите в „Чужди очи“ от Джил Хатауей.

Може да поръчате романите на Джил Хатауей на адрес в интернет
egmontbulgaria.com.